

Bilag II

Amsterdamerklæringen

Udfærdiget af Kongressen om europæisk Bygningsbevaring, den 24. oktober 1975

Kongressen i Amsterdam, det internationale højdepunkt i Det europæiske Bygningsfredningsår 1975, med deltagere fra alle dele af Europa, tilslutter sig uforbeholdent det af Europarådets ministerkomité udstedte Charter, hvori medlemsstaterne anerkender, at Europas enestående arkitektur er alle europæeres fælles arv, og udtaler deres vilje til at samarbejde indbyrdes og med andre regeringer om at værne denne arv.

Kongressen bekræfter ligeledes, at den europæiske arkitektur er en uadskillelig del af hele verdens kulturarv. Man har med stor tilfredshed bemærket sig den gensidige enighed om at fremme samarbejde og erfaringsudveksling på det kulturelle område, som er indeholdt i Slutakten fra den i Helsingfors i juli 1975 afholdte Konference om Sikkerhed og Samarbejde i Europa.

På denne baggrund finder kongressen anledning til at fremhæve følgende grundbetragtninger:

a. Ud over at indeholde uvurderlige kulturelle værdier giver Europas kulturarv tillige den europæiske befolkning fornemmelsen af en fælles historie og en fælles fremtid. At værne denne arv er derfor af afgørende betydning.

b. Arkitekturarven omfatter ikke blot enkeltbygninger af enestående kvalitet og deres omgivelser, men også by- og landsbymiljøer af historisk og kulturel interesse.

c. Eftersom disse kulturskatte er alle europæeres fælleseje, har vi også en fælles forpligtelse til at værne dem mod de stigende farer, der truer dem – vanrøgt og forfald, nedrivning, dårligt tilpasset nybyggeri og øget trafikpres.

d. Bygningsbevaring er ikke noget underordnet, men et væsentligt led i den fysiske planlægning.

e. Lokale myndigheder, der daglig træffer beslutninger om arealanvendelse, har et særligt ansvar for beskyttelsen af arkitekturarven og må derfor støtte hinanden gennem udveksling af ideer og information.

f. Forbedring og bevarende sanering af ældre byområder bør planlægges og gennemføres på en sådan måde, at det så vidt muligt ikke medfører større ændringer i beboernes sociale sammensætning. Alle samfundsgrupper bør nyde godt af de miljøforbedringer, som offentligt finansierede restaureringer skaber.

g. Lovgivning og administration bør styrkes og effektiviseres i alle lande.

h. For at bøde på de omkostninger, der er forbundet med restaurering, ombygning og vedligeholdelse af bygninger og områder af arkitektonisk eller historisk interesse, bør tilstrækkelige pengemidler være til rådighed for de lokale myndigheder, ligesom også private ejere skal kunne opnå finansiel støtte og skattelettelser.

i. Arkitekturarven kan kun overleve, såfremt offentligheden – ikke mindst den yngre generation – er sig dens værdier bevidst. Der bør derfor gives mere plads for dette emne i undervisningen på alle niveauer.

j. Private organisationer – internationale, nationale og lokale – der arbejder for at vække offentlighedens interesse, bør opmuntres.

k. Efter som nutidens byggeri vil blive fremtidens arv, bør man gøre alt for at sikre, at arkitekturen af i dag er af høj kvalitet.

På baggrund af den af ministerkomiteen i Det europæiske Bygningsfredningscharter udtrykte erkendelse af, at det påhviler Europarådet at sikre, at medlemsstaterne fører en konsekvent og solidarisk politik, er det af afgørende betydning, at der udarbejdes rap-